

บทที่ 1

ความหมายของหน้าที่ภาษา

เนื้อหาโดยสังเขป

1.0 คำนำ

1.1 ความหมายของหน้าที่ภาษาในทัศนะของนักภาษาศาสตร์

1.1.1 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของคล๊าคและคล๊าค

1.1.2 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของเทราเกิร์ตและเพรคต์

1.1.3 ความหมายของหน้าที่ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์

1.2 ความหมายที่สับสนของคำว่า $function \neq use$

1.2.1 ความเห็นของฮัลลิเคย์

1.2.2 ความเห็นของสไตน์

1.2.3 ข้อวิจารณ์

1.3 บทสรุป

1.4 แบบฝึกหัดทบทวน

จุดประสงค์

หลังจากการเรียนบทที่ 1 แล้วนักศึกษาสามารถ

1. บอกหน้าที่ภาษาตามความเห็นของคล๊าคและคล๊าคได้
2. บอกคำจำกัดความ "หน้าที่ภาษา" ตามข้อเสนอของเทราเกิร์ตและเพรคต์ได้
3. ระบุความหมายของ "หน้าที่ภาษา" ตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์-ประยุกต์ได้
4. อธิบายความแตกต่างระหว่างหน้าที่ภาษากับการใช้ภาษาได้
5. แยกแยะได้ว่าฮัลลิเคย์และสไตน์มีความเห็นตรงกันและแย้งกันในจุดใดบ้างในเรื่องความหมายของหน้าที่ภาษากับการใช้ภาษา

1.0 คำนำ

แต่เดิมนั้น การศึกษาภาษามุ่งที่รูปของภาษา (form) เป็นหลักใหญ่ เช่น ศึกษาว่า ประเภทของคำ (part of speech) มีอะไรบ้าง คำแต่ละรูปทำหน้าที่อย่างไร ประโยคมีกี่แบบ ประโยคบอกเล่ามีหน้าที่อะไร ใช้เมื่อไร เป็นต้น เป็นการเรียนรู้เรื่องรูปภาษาและการใช้ภาษา ไปพร้อมกัน ต่อมาการศึกษาเรื่อง "หน้าที่ของภาษา" ทวีความสำคัญขึ้น บรรดานักภาษาศาสตร์ และครูสอนภาษาเริ่มตระหนักชัดแล้วว่า องค์ประกอบของภาษานั้นมีทั้งส่วนที่เป็นรูปและส่วนที่เป็นหน้าที่ หน้าที่ของภาษามีบทบาทสำคัญยิ่งในการกำหนดรูปภาษาที่จะใช้ นั่นคือทุกครั้งที่เราใช้ภาษา เรามีระบบระเบียบและกฎเกณฑ์กำกับการใช้ภาษาของเรา เรามิได้ใช้ภาษาเรื่อยเปื่อยปราศจากหลักเกณฑ์ ปรากฏการณ์การใช้ภาษาในแง่ดังกล่าวนี้ นับว่าน่าสนใจศึกษาเป็นอย่างยิ่ง และการศึกษาเรื่องหน้าที่ภาษาให้กว้างขวางลึกซึ้งขึ้นย่อมช่วยให้เราได้เข้าใจปรากฏการณ์การใช้ภาษาของคนเราเด่นชัดยิ่งขึ้น

1.1 ความหมายของหน้าที่ภาษาในทัศนะของนักภาษาศาสตร์

ทั้งนักภาษาศาสตร์และนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ต่างมีความเห็นในเรื่ององค์ประกอบของภาษาและหน้าที่ของภาษาแตกต่างกันไป การนิยามความหมายของหน้าที่ภาษาก็แตกต่างกันไปด้วย

1.1.1 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของคลาร์คและคลาร์ค

คลาร์คและคลาร์ค (Clark and Clark 1977) ศึกษาหน้าที่ภาษาอย่างละเอียดและนำเสนอเป็นขั้นตอน เริ่มต้นจากภาษาคืออะไร ตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์คูน ถ้าเราพิจารณาภาษาตั้งแต่พื้นฐานเบื้องต้นแล้ว จะเห็นได้ว่าภาษาคือเครื่องมือสำหรับสื่อสารอย่างหนึ่ง ภาษามีทั้งส่วนที่เป็นโครงสร้าง (structure) อันได้แก่ข้อกำหนดกฎต่าง ๆ และส่วนที่เป็นหน้าที่ (function) โครงสร้างนั้นมีไว้เพื่อให้ทำหน้าที่นั่นเอง ในการศึกษาประโยคทั้งหลาย เราต้องศึกษาโครงสร้างของประโยคนั้น ๆ ควบคู่กันไปกับหน้าที่ของประโยคนั้น และศึกษาหน้าที่ของประโยคนั้นที่สัมพันธ์กับโครงสร้างในประโยคนั้น ๆ เสมอไป จะขาดส่วนใดส่วนหนึ่งไม่ได้ ส่วนประกอบของภาษาทั้งสองส่วนนี้สัมพันธ์และเกี่ยวพันกันและกันในการแต่งรูปประโยคต่าง ๆ

เนื่องจากทั้งเฮอริเบิร์ดและอีฟ คล้าค สองสามีภรรยาเป็นนักจิตภาษาศาสตร์ ทั้งสองจึงมีแนวโน้มที่จะใช้หลักจิตวิทยาในการพิจารณาภาษา ทั้งสองเชื่อว่าเมื่อคนเราคิด ประโยคแต่ละประโยคขึ้นนั้น จะเกิดปฏิบัติการทางจิตเป็นขั้นตอนหรือเป็นกระบวนการทางจิต (process) ฉะนั้น อันที่จริงแล้วภาษาจึงน่าจะมีองค์ประกอบสามส่วนด้วยกันคือ

โครงสร้าง หมายถึง ไวยากรณ์ของภาษา

หน้าที่ หมายถึง ส่วนที่บ่งบอกว่า ประโยคทั้งหลายสื่อความตามที่กำหนด ให้สื่อได้อย่างไร

กระบวนการ หมายถึง ส่วนที่บรรยายเกี่ยวกับ เครื่องมือทางจิต วัสดุอุปกรณ์และ วิธีดำเนินการที่คนเราใช้ในการสร้างประโยคหรือในการเข้าใจ ประโยคทั้งหลาย

คล้าคและคล้าคยอมรับว่าส่วนที่เป็นกระบวนการทางจิตของภาษานั้นค่อนข้างจะ เห็นได้ยาก ทั้งนี้เพราะส่วนที่เป็นโครงสร้างก็ดี ส่วนที่เป็นหน้าที่ก็ดี มิได้ระบุกระบวนการที่ คนเราใช้ในการคิดหรือเข้าใจประโยคให้เห็นแน่ชัดลงไป อาจให้เพียงข้อเสนอหรือร่องรอยบ้าง ดังนั้นการศึกษาส่วนที่เป็นโครงสร้างและหน้าที่ของภาษาให้เข้าใจบริบูรณ์เสียก่อน ย่อมยัง ประโยชน์ให้แก่ผู้ศึกษามากกว่า อีกประการหนึ่ง เนื่องจากสัจตถะของทฤษฎีเน้นความเห็นของ นักภาษาศาสตร์ในเรื่องหน้าที่ของภาษาเป็นข้อใหญ่ใจความ ฉะนั้นเราจะติดตามเปรียบเทียบ คุนียมของนักภาษาศาสตร์ท่านอื่น ๆ ในเรื่องหน้าที่ของภาษาต่อไป

1.1.2 หน้าที่ของภาษาตามความเห็นของเทราเกอร์ตและแพรตต์

การรู้ภาษานั้นมิได้หมายถึงเพียงว่าแต่งประโยคได้ แต่รวมถึงการรู้อาจจะใช้อย่างไร ทั้งเทราเกอร์ตและแพรตต์ (Traugott and Pratt 1980) เชื่อว่าผู้ที่รู้วิธีใช้ภาษาย่อมรู้หน้าที่ ภาษานั้น สำหรับนักภาษาศาสตร์สองท่านนี้ การรู้วิธีใช้ภาษาก็คือการรู้หน้าที่ภาษา ผู้ที่รู้หน้าที่ภาษาย่อมรู้วิธีใช้ภาษา ฉะนั้นหน้าที่ภาษา (function) และการใช้ภาษา (use) เป็นเรื่องเดียวกัน ถ้าคนเราใช้ภาษาเป็นก็แปลว่ารู้หน้าที่ของภาษานั้นเอง

1.1.3 ความหมายของหน้าที่ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์

นักภาษาศาสตร์ประยุกต์หมายถึง นักภาษาศาสตร์ผู้ซึ่งนำทฤษฎีแนวคิดทางภาษาศาสตร์ในเรื่องหน้าที่ภาษาไปประยุกต์กับสาขาวิชาอื่น เป็นต้นว่านำทฤษฎีหน้าที่ภาษาเชิงวจนกรรม (speech act) ไปประยุกต์เป็นแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ หรือนำทฤษฎีหน้าที่ภาษาไปประยุกต์กับสาขาสังคมวิทยา เพื่อสังเกตการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามลักษณะกลุ่มสังคม

ยฺระ เอี่ยมชื่น นักภาษาศาสตร์ประยุกต์เพื่อการสอนภาษาได้อธิบายความหมายของ "function" ไว้ในบทความชื่อ "TINGLISH : ข้อสังเกตจากการใช้เฉพาะกลุ่ม" (ยฺระ 2528 : 46) ดังนี้

วิธีการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรใหม่นี้
มีจุดมุ่งหมายให้นักศึกษามี communicative
competence คือมีความสามารถที่จะสื่อ
ความหมาย (communicate) เป็นภาษา-
อังกฤษอย่างถูกต้องตามสถานการณ์
(situation) ถูกต้องตามกาลเทศะ
และถูกต้องตามสถานภาพและวัฒนธรรม
ของผู้พูดและผู้ฟัง
ทั้งหมดที่อธิบายนี้ ภาษาอังกฤษใช้คำเดียว
คือ "function"

เราอาจสรุปว่า "function" สำหรับนักภาษาศาสตร์ประยุกต์เพื่อการสอนภาษามีความหมายว่า "ใช้งานได้" การที่เราจะจัดระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนภาษาอังกฤษผู้หนึ่งว่าอยู่ในขั้นใช้การได้หรือไม่นั้น เราก็คงว่าการใช้ภาษาของเขานั้นถูกต้องสมบูรณ์ครบถ้วนตามเงื่อนไขที่วางไว้หรือไม่ เงื่อนไขในที่นี้ได้แก่เงื่อนไขด้านสถานการณ์ กาลเทศะ สถานภาพ และวัฒนธรรมของทั้งผู้พูดและผู้ฟังนั่นเอง

1.1.4 สรุปความหมายของหน้าที่ภาษา

เราอาจสรุปความหมายของหน้าที่ภาษาได้เป็น 2 หัวข้อใหญ่คือ

ข้อแรก หน้าที่ภาษาเป็นส่วนประกอบของภาษา ภาษาประกอบด้วย 2 ส่วน ส่วนโครงสร้าง (structure or grammar) และส่วนหน้าที่ (function) ส่วนที่เป็นหน้าที่ภาษาอาจแบ่งประเภทแยกย่อยออกไปอีกตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ต่าง ๆ กันไป

ข้อที่สอง หน้าที่ภาษาหมายถึงการใช้ภาษา (use) นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มเชื่อว่า ถ้าผู้เรียนรู้หน้าที่ภาษาก็หมายถึงรู้ว่าจะเอาภาษานั้นไปใช้อย่างไรนั่นเอง ฉะนั้นหน้าที่ภาษาก็คือการใช้ภาษา ส่วนกลุ่มนักภาษาศาสตร์ประยุกต์แม้มิได้กล่าวตรงว่า ความหมายของ function คือการนำไปใช้ แต่ก็กล่าวเป็นนัยแฝงไว้เมื่อนิยาม function ว่าเป็นความสามารถสื่อความหมายได้เหมาะสมกับสถานการณ์ กาละเทศะ และบุคคล

1.2 ความหมายที่สับสนของคำว่า function \neq use

เนื่องจากคำว่า "function" มีความหมายหลายอย่าง ในบางบริบทก็หมายถึงทำหน้าที่ บางบริบทก็หมายถึงการใช้ การนำไปใช้ ในบางบริบทหมายถึงใช้งาน ใช้การได้หรือบังเกิดผลจริง ฯลฯ นักภาษาศาสตร์จึงโต้แย้งเมื่อพบว่ามีการใช้คำว่า function ในความหมายที่แตกต่างไปจากที่ตนคิดและนิยามไว้ ต่อไปนี้เป็นความเห็นส่วนหนึ่งของนักภาษาศาสตร์ในเรื่องความหมายที่สับสนระหว่างคำว่าหน้าที่ภาษาและการใช้ภาษา

1.2.1 ความเห็นของฮัลลiday (Halliday 1973)

ฮัลลiday แบ่งหน้าที่ภาษาออกเป็น 3 ประเภท แต่ละประเภทมีรายละเอียดอะไรข้างนั้น เราจะได้กล่าวถึงในบทที่ 3 การที่ฮัลลiday แบ่งหน้าที่ภาษาดังกล่าวก็เพื่อใช้อธิบายเสริมความหมายของคำว่าไวยากรณ์ "ไวยากรณ์" ตามแนวคิดของฮัลลiday คือระบบของภาษาซึ่งมีรากฐานมาจากหน้าที่ของภาษา (พรพิลาส 2523 : 16) ดังคำกล่าวของเขาที่ว่า "หน้าที่ของภาษาจะแสดงออกมาในระบบของภาษาหรือในไวยากรณ์นั่นเอง...ไวยากรณ์นี้จะมีกลไกรวมหน้าที่ต่าง ๆ เสนอออกมาในรูปของข้อความที่ใช้พูดกัน หรือกล่าวได้ว่าไวยากรณ์มีสิ่งที่ใส่เข้าไป (input) เป็นหน้าที่ และมีสิ่งที่ผลิออกมา (output) เป็นโครงสร้าง" (Halliday 1973:23)

การนิยามไวยากรณ์เช่นนี้เป็นผลให้ฮัลลิเดย์แบ่งแยกความแตกต่างระหว่างหน้าที่ภาษา (function) และการนำภาษาไปใช้ (use) โดยถือว่าหน้าที่ภาษาเป็นส่วนใหญ่กว่า (type) และการนำภาษาไปใช้เป็นส่วนย่อย (token) หน้าที่ภาษาแต่ละหน้าที่อาจมีการนำไปใช้แยกย่อยออกไปต่าง ๆ กัน (Wertsch 1980) ตามความเห็นของฮัลลิเดย์ การใช้ภาษาเป็นอิสระส่วนกับหน้าที่ภาษา หน้าที่ภาษาเป็นเสมือนสิ่งที่ใหญ่กว่า มีความหมายรวม ๆ และครอบคลุมกว้างขวางกว่า การใช้ภาษาหรือการนำภาษาไปใช้เป็นส่วนที่แยกย่อยออกมาจากหน้าที่ภาษาแต่ละหน้าที่ เราอาจเทียบความเห็นของฮัลลิเดย์กับนักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งคือ กาเบรียล สไตน์ ผู้ให้ตัวอย่างประกอบช่วยให้เห็นความแตกต่างชัดเจนยิ่งขึ้น

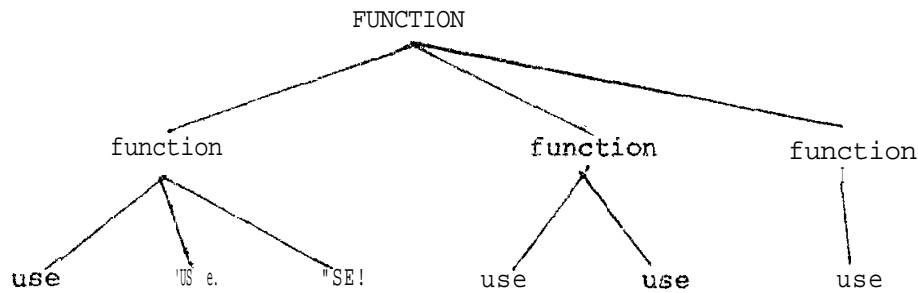
1.2.2 ความเห็นของสไตน์

สไตน์ (Stein 1979 : 123) วิจารณ์ว่านักภาษาศาสตร์หลายท่านไม่แยกแยะความแตกต่างระหว่าง "ความหมาย" (meaning) และ "หน้าที่ภาษา" (function) ทั้ง ๆ ที่ 2 คำนี้มีความหมายต่างกันและไม่ควรใช้ปนกันไป ชี้ว่าร้ายกว่านั้นบางท่านดูเหมือนจะใช้ศัพท์ "การใช้ภาษา" ในความหมายเดียวกับคำว่า "หน้าที่ภาษา" เสียอีก สไตน์เชื่อมั่นและยืนยันว่า หน้าที่ภาษาและการใช้ภาษาแตกต่างกัน หน้าที่ของหน่วยทางภาษาศาสตร์หน่วยหนึ่ง (linguistic element) หมายถึงฐานะของหน่วยภาษานั้นในระบบภาษาศาสตร์ที่เป็นนามธรรม โดยพิจารณาจากฐานะของหน่วยภาษานั้นมีสิ่งตรงข้ามอะไรบ้าง และสิ่งที่แตกต่างกับหน่วยภาษานั้นมีอะไรบ้างในระบบภาษาศาสตร์ นี่คือส่วนที่เราเรียกว่าเป็นหน้าที่ การนำหน่วยภาษาไปใช้เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก และต้องเกิดตามหลังส่วนที่เป็นหน้าที่นั่นคือมีหน้าที่ก่อน การนำไปใช้จึงจะตามมา ยกตัวอย่างเช่น หน้าที่ของคำนำหน้านาม (article) ได้แก่การทำให้คำนามลึ้นเป็นจริงขึ้นมา นามวลีใดจะเกิดขึ้นได้ต้องมีคำนำหน้านามนำอยู่ เมื่อเราได้กำหนดหน้าที่นามธรรมของคำนำหน้านามเรียบร้อยแล้ว เราจึงสามารถแยกแยะการใช้คำนำหน้านามแบบเฉพาะเจาะจงตามสถานการณ์ทางภาษาที่เป็นรูปธรรมได้ เป็นต้นว่าการใช้คำนำหน้านามวิสามานยนาม สามานยนาม คำนำนามพิเศษ ฯลฯ

สิ่งที่เราได้เรียนรู้เพิ่มเติมจากสไตน์ก็คือหน้าที่ (function) ของประเภทคำ
กิติ (part of speech) หน้าที่ของกระสวนประโยคใด ๆ กิติหมายถึงฐานะของคำประเภทนั้น
ฐานะของกระสวนประโยคนั้น ๆ ในระบบภาษา ฐานะดังกล่าวมีลักษณะเป็นนามธรรม ส่วน
การใช้คำหรือการใช้กระสวนประโยคนั้นเกิดที่หลังส่วนที่เป็นหน้าที่และมีลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากกว่า
การนำประเภทของคำไปใช้ (use) เช่น การใช้คำนำหน้านามนั้นอาจมีการใช้ได้หลายแบบ
แยกย่อยเฉพาะเจาะจงต่างกันไป ตัวอย่างเช่น ถ้าใช้นำหน้า सामान्यนาม เอกพจน์ มีใช้ได้ 3
คำ คือ a, an, the คำนำหน้านาม a ใช้นำหน้า सामान्यนาม เอกพจน์ ไม่เฉพาะเจาะจง
เป็นต้น

1.2.3 ข้อวิจารณ์

สไตน์ยกตัวอย่างประกอบคำวิจารณ์ของตน ทำให้ผู้อ่านมองเห็นประเด็นที่ทั้งเขา
และอัลลีย์เสนอแจ่มชัดขึ้น ประเด็นนั้นก็คือ การใช้ภาษาเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นตามหลังหน้าที่ภาษา
ซึ่งอัลลีย์ใช้คำพูดว่าหน้าที่ภาษาเป็นส่วนที่ใหญ่กว่า ครอบคลุมกว้างขวางกว่า การใช้ภาษาเป็น
ส่วนที่แยกย่อยออกมา ถ้าเรานำความเห็นของนักภาษาศาสตร์ทั้งสองท่านนี้มาเขียนเป็นแผนภาพ
จะมองเห็นลำดับขั้นตอนดังนี้

ทั้งสไตน์และอัลลีย์มีความเห็นคล้ายคลึงกันในประเด็นดังกล่าวข้างต้นนี้ ส่วน
ประเด็นถัดไปซึ่งสไตน์เป็นผู้เสนอได้แก่ การที่หน้าที่ภาษามีลักษณะเป็นนามธรรม แต่การนำภาษา

ไปใช้มีลักษณะเป็นรูปธรรม ประเด็นที่ค่อนข้างจะมองเห็นได้ยากแม้จะมีการยกตัวอย่าง function ของคำนำหน้านามก็เป็นเพียงตัวอย่างเดียว และคำอธิบายก็ยังมีลักษณะเป็นนามธรรมเข้าใจได้ยากอีกด้วย

เราจะเห็นได้ว่า ข้อถกเถียงของบรรดานักภาษาศาสตร์ในเรื่องที่ว่าหน้าที่ภาษาแตกต่างกับการใช้ภาษาหรือไม่นั้น ยังหาข้อยุติไม่ได้ นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มก็ยืนยันว่าศัพท์ทั้งสองคำมีความหมายต่างกัน โดยพยายามอธิบายและให้ตัวอย่างประกอบ นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มก็เชื่อว่าผู้ที่รู้หน้าที่ภาษาก็ย่อมรู้จักการใช้ภาษา ฉะนั้นหน้าที่ภาษาและการใช้ภาษาเป็นสิ่งเดียวกัน นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มก็ทักท้วงเอาว่าหน้าที่ภาษาก็คือการใช้ภาษา การใช้ภาษาก็หมายถึงหน้าที่ภาษา ฉะนั้นเมื่อตนกล่าวถึงการใช้ประโยคกรรม (passive sentences) ก็หมายถึงหน้าที่ของประโยคกรรมนั่นเอง

โดยเหตุที่ความหมายของศัพท์ 2 คำนี้จะแตกต่างกันหรือไม่อย่างไรนั้นยังเป็นข้อโต้แย้งกันไม่มีข้อยุติ ในขณะนี้เราจึงจำกัดขอบเขตความสนใจของเราเพียงรับรู้ความคิดเห็นของกลุ่มนักภาษาศาสตร์ในเรื่องความหมายที่สับสนของศัพท์ 2 คำนี้ อย่างไรก็ตาม นักภาษาศาสตร์กลุ่มหลังสุดผู้ใช้ศัพท์ทั้ง 2 คำนี้สลับกันไปในความหมายเดียวกัน นับเป็นกลุ่มที่มีปริมาณมากกว่ากลุ่มใด เราจะเห็นตัวอย่างการใช้ function = use มากขึ้นในบทต่อ ๆ ไป เมื่อเราศึกษาหน้าที่ประโยคกรรมเป็นกรณีตัวอย่าง

1.3 สรุป

ภาษาประกอบด้วยส่วนที่เป็นโครงสร้างและหน้าที่ ส่วนที่เป็นหน้าที่ได้รับความสนใจจากบรรดานักภาษาศาสตร์มากขึ้นในระยะหลัง ต่างก็ให้นิยามความหมายของหน้าที่ภาษาแตกต่างกันไป เป็นต้นว่าคล้าคและคล้าค (1977) ออกความเห็นว่ ภาษามีทั้งส่วนที่เป็นโครงสร้างและส่วนที่เป็นหน้าที่ และในการศึกษาประโยคทั้งหลาย จำเป็นต้องศึกษาโครงสร้างประโยคควบคู่กันไปกับหน้าที่ของประโยคนั้น ๆ เทราเกอร์ตและแพรตต์ (1980) รวมความหมายของหน้าที่ภาษากับการใช้ภาษาไว้ด้วยกันเป็นเรื่องเดียวกัน กลุ่มนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ก็เป็นอีกกลุ่มหนึ่งที่สนใจทฤษฎีภาษาในแง่นำไปประยุกต์กับสาขาวิชาอื่น ๆ เช่น การสอนภาษาต่างประเทศ การศึกษาและสังคม-

วิทยา กลุ่มนักภาษาศาสตร์ประยุกต์เพื่อการสอนภาษา เน้นความหมายของทฤษฎีหน้าที่ภาษาในแง่การนำภาษาไปใช้งานได้ คือใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ กาลเทศะ สถานภาพ และวัฒนธรรมของผู้พูดและผู้ฟัง

หัวข้อสุดท้ายที่กล่าวถึงในบทนี้คือ ความหมายของคำว่าหน้าที่ภาษาและการใช้ภาษาซึ่งนักภาษาศาสตร์ทั้งหลายใช้สับสนกัน นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มก็ยืนยันว่าคำศัพท์ 2 คำนี้มีความหมายแตกต่างกัน บางกลุ่มก็เชื่อมั่นว่าถ้าคนเรารู้หน้าที่ภาษาก็หมายถึงรู้จักใช้ภาษาแล้ว บางกลุ่มก็หักทักเอาว่าผู้อ่านมีความเข้าใจอย่างเดียวกับคน คือหน้าที่ภาษาและการใช้ภาษามีความหมายอย่างเดียวกัน จะใช้ศัพท์ตัวใดก็ได้ ไม่ก่อให้เกิดความแตกต่างแต่อย่างใด นักภาษาศาสตร์กลุ่มที่มีแนวคิดหลังสุดนี้มีปริมาณมากกว่ากลุ่มใด ๆ ตัวอย่างการใช้ศัพท์ 2 คำนี้ปะปนกันไปจะพบมากขึ้นเมื่อศึกษาถึงหน้าที่ของประโยคกรรมเป็นกรณีตัวอย่างในบทที่ 4 เป็นต้นไป

1.4 แบบฝึกหัดทบทวน

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. องค์ประกอบของภาษาได้แก่อะไรบ้าง อธิบาย
2. จงสรุปความหมายของหน้าที่ภาษาตามความเห็นของท่านมาสัก 1 ความหมาย
3. จงเลือกอธิบายเพียง 1 ข้อ
 - 3.1 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของคล้าคและคล้าค
 - 3.2 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของเทราเกอร์ตและแพรดต์
 - 3.3 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของสไตน์
 - 3.4 หน้าที่ภาษาตามความเห็นของฮัลลิเดย์
4. จงสรุปความหมายของหน้าที่ภาษาตามความเห็นของนักภาษาศาสตร์ประยุกต์
5. ท่านพอใจคำนิยามหน้าที่ภาษาของนักภาษาศาสตร์ท่านใดมากที่สุด เพราะเหตุใด
6. หน้าที่ภาษาและการใช้ภาษาแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร จงอภิปรายตามความเข้าใจของท่าน

7. บรรดานักภาษาศาสตร์มีความเห็นเกี่ยวกับความหมายของ function และ use แตกต่างกัน เป็น 3 กลุ่ม ท่าน เห็นด้วยกับความ เห็นของกลุ่มใด เพราะเหตุใด
8. จงอ่านบทความต่อไปนี้และตอบคำถามข้างท้าย

The Communicative (or Functional) Approach

In Western Europe, and particularly in Great Britain., there has been an extreme swing from form to function in second language teaching, under the influence of Neo-Firthian linguists--Halliday in particular-- and several sociolinguists. This extreme swing is apparently in reaction to a **distortion** of structural teaching that ignored communication. The movement, which we shall call the Communicative (or Functional) Approach (it has also been called Notional and Notional-Functional) , is not directly concerned with how to teach but rather with the content of instruction, in terms of the elaboration of syllabuses. For that reason, it is correct to call it an "**approach**" instead of a "method."

An analysis of communication is fundamental to this approach. A basic distinction **is** the difference made by Austin [1962] between the **locutionary** force or conceptual meaning of an utterance (e.g., "**It's getting late**" as a simple reference to lateness) and its

illocutionary **force** or functional meaning (e.g., "It's getting **late**" as a suggestion to go home). The emphasis of the Communicative Approach is on illocutionary or functional meanings.

The unit of analysis in the Communicative Approach is not the sentence but the communicative act (also called "language act," "speech act," or "transaction") in **the** context of discourse or of a text. Communicative acts use groups of expressions for agreeing, disagreeing, praising, complaining, promising, apologizing, etc. There is no one-to-one correspondence between form and function. The communicative act of ordering, for example, can be realized by many different forms; conversely, a command form can convey not only an order but also an invitation, advice, an instruction, a prayer, and so forth. Within a given speech situation, moreover, several communicative acts can take place; thus, at the railroad station one may not only buy a ticket but also complain, invite, argue, suggest, deny, express fear or anger, etc.

(Hammerly, **1982** : 257-258)

- 8.1 นักภาษาศาสตร์ได้ให้ความหมายของคำว่า function ต่าง ๆ กันไป ท่านคิดว่าคำว่า function ในบทคัดตอนนี้ควรหมายถึงอะไรและตรงกับความหมายใดที่นักภาษาศาสตร์กลุ่มใดเสนอไว้

8.2 functional approach คืออะไร จงอธิบายตามความเข้าใจ
ของท่าน

8.3 illocutionary force or functional meaning หมายถึง
อะไร จงอธิบายและยกตัวอย่างประกอบ